

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 3382/24
26.3.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јелене Стојилковић, председника већа, Станиславе Митровић и Снежане Марјановић, чланова већа, у парници тужиоца Фонд за развој Републике Србије, са седиштем у Нишу, Булевар Немањина бр. 14А, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из Новог Сада, ул. Грчкошколска бр. 1, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Виденовић, адвокат из Београда, ул. Милоша Поцерца бр. 23, ради дуга, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду П 1639/20 од 13.3.2024.године, у седници већа одржаној дана 26.3.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог АА из ... и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П 1639/20 од 13.3.2024.године у ставу првом, трећем и четвртом изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ жалба туженог изјављена против става другог изреке пресуде Другог основног суда у Београду П 1639/20 од 13.3.2024.године, као недозвољена.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 1639/20 од 13.3.2024.године ставом првим изреке дозвољено је објективно преиначење тужбе учињено поднеском тужиоца од 20.06.2023. године.

Ставом другим изреке укинута је решење о извршењу Другог основног суда у Београду ИИВ 720/16 од 13.10.2016. године у целости.

Ставом трећим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезан тужени АА из ... да тужиоцу Фонду за развој Републике Србије исплати: на име главног дуга

износ од 1.886.777,26 динара, са законском затезном каматом почев од 27.09.2016. године, до исплате, на име редовне камате износ од 25.156,09 динара, са законском затезном каматом почев од 27.09.2016. године, до исплате, износ од 1.831.067.59 динара на име законске затезне камате обрачунате до 26.09.2016. године.

Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 469.806,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправака пресуде под претњом извршења.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу, побијајући је у целости и то због битне повреде одредаба парничног поступка, непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је доставио одговор на жалбу у којем се изјаснио на жалбене наводе туженог.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр.72/11...10/23), Апелациони суд је оценио да је жалба туженог делимично недозвољена, делимично неоснована.

Претходном оценом жалбе туженог другостепени суд је нашао да је његова жалба недозвољена у делу у коме је изјављена против става другог изреке ожалбене пресуде, обзиром да је тим ставом укинута решење о извршењу Другог основног суда у Београду ИИ 720/16 од 13.10.2016.године у целости, стога не постоји правни интерес за изјављивање жалбе у овом делу сагласно члану 373 став 3 ЗПП, па је у смислу члана 387 став 1 тачка 1, одлучено као у ставу другом изреке.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које повреде другостепени суд пази по службеној дужности, а нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из става 2 тачке 12 истог члана на коју се указује у жалби. Изрека првостепене пресуде је разумљива, непротивречи сама себи нити разлoзима пресуде, а у образложењу првостепени суд је навео јасне и потпуне разлоге о одлучним чињеницама.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 12.08.2006. године закључен је Уговор о кредиту број ... између тужиоца и туженог, оснивача Агенције за консалтинг у финансијском пословању АА, као корисника кредита. Предметним уговором је кориснику кредита одобрен микро кредит у износу од 1.800.000,00 динара, са роком отплате од 5 година, по истеку грејс периода који траје до 30.06.2007. године и каматом на годишњем нивоу од 1%. Први ануитет је доспео на наплату 30.09.2007. године, а последњи 30.06.2012. године. Као инструмент обезбеђења враћања одобреног кредита уговорено је јемство јемца Предузећа за трговину и услуге "...д.о.о. ..., по уговору о јемству ... од 02.08.2006. године, а тужени је у сврху обезбеђења потраживања повериоца издао и бланко сопствену меницу серије ... "признајем и без протеста" уз овлашћење за коришћење бланко сопствених меница тако да тужилац исту може поупунити са клаузулом "без протеста" у висини ануитета, односно до износа неизмирених обавеза према условима Уговора о кредиту. Дана 30.10.2009. године,

Фонд за развој Републике Србије је у својству повериоца са Привредним друштвом "... д.о.о. као приступиоцем закључио Уговор о приступању дугу којим је констатовано да обавезе АА по основу Уговора о кредиту бр. ... на дан 30.09.2009. године износе 1.801.844,93 динара, те да привредно друштво "... ступа у обавезе поред дужника АА. Тужени није вршио уплате рата кредита по доспелости, због чега је тужилац покренуо поступак принудне наплате по основу веродостојне исправе-менице. Меница носи датум издавања 02.08.2006. године, а датум доспећа 26.09.2016. године. Из налаза и мишљења судског вештака Јасмине Драгутиновић је утврђено да укупан дуг туженог по наведеном уговору о кредиту, са стањем на дан 26.09.2016. године, када је тужилац извршио обрачун потраживања према туженом, а који је истовремено датум доспећа менице, износи укупно 3.743,000,94 динара. Дуг се састоји од износа у висини од 1.886.777,26 динара који се односи на главницу дуга, износа од 25.156,09 динара који се односи на редовну камату према Уговору и износа од 1.831.067,59 динара који се односи на законску затезну камату обрачунату од дана доспећа сваке појединачне обавезе до дана плаћања исте, односно до дана 26.09.2016. године са којим датумом је тужилац извршио обрачун потраживања према туженом. Тужени је уплатио укупно 85.629,34 динара, што је само један почетни ануитет и јако је каснио са уплатама. Судски вештак се користио прегледом уплата достављеног од стране тужиоца, а из кога се види да је корисник кредита вршио предметне уплате, а тужени му није доставио доказе о својим плаћањима или плаћањима трећих лица. Агенција за консалтинг и финансијско посредовање "...АА предузетник је брисана из регистра 09.11.2009. године.

Полазећи од потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања, а на основу одредби чланова 262 став 1, 400 став 1 и 1065 Закона о облигационим односима, као и члана 107 Закона о меници правилно је првостепени суд обавезао туженог да тужиоцу исплати дуг по основу уговора о кредиту и то главницу у износу од 1.886.777,26 динара, доспелу редовну камату у износу од 25.156,09 динара и доспелу затезну камату на неисплаћене доспеле ануитете у износу од 1.831.0687,59 динара. Висину дуга првостепени суд је определио сходно налазу и мишљењу судског вештака Јасмине Драгутиновић од дана 29.3.2023. године. Првостепени суд је закључио да је тужени као физичко лице пасивно легитимисан за све обавезе које је имала његова предузетничка радња, а имајући у виду да је иста након закључења уговора избрисана из регистра АПР. Тужени није доказао да је закључио Уговор о преузимању дуга са ББ и ВВ, имајући у виду да је за овакву врсту уговора неопходна сагласност тужиоца у смислу одредбе члана 446 став 1 ЗОО, коју сагласност тужилац није дао. Тужени такође није доставио доказе да су трећа лица вршила уплате по основу Уговора о преузимању дуга, па је првостепени суд у овом делу применио правила о терету доказивања из члана 231 ЗПП. На ове износе досуђена је и законска затезна камата почев од дана 26.9.2016. године, када је тужилац прогласио кредит доспелим, а нашта је имао право имајући у виду одредбу члана 6 Уговора о кредиту. Такође је тужиоцу досуђена законска затезна камата на износ од 1.831.067,59 динара на име законске камате обрачунате до 26.9.2016. године, имајући у виду да у случају банкарских послова тужилац може захтевати затезну камату на уговорену камату, све до момента раскида уговора, односно истека уговора.

Све важне чињенице за доношење одлуке о основаности тужбеног захтева првостепени суд је потпуно и поуздано утврдио доказима које је правилно оценио

применом одредбе члана 8 ЗПП. Жалбеним наводима туженог ничим није доведена у питање законитост првостепене пресуде, нити се у жалби наводе нови докази или чињенице који би били од утицаја на правилност првостепене одлуке.

Нису од утицаја жалбени наводи у погледу менице серијског броја ... јер је чињеница да ли се иста налази на Овлашћењу за коришћење бланко сопствених меница од дана 2.8.2006. године без утицаја на коначну одлуку. Меница је хартија од вредности, односно писмена изјава издата у прописаној форми, која је у конкретном случају издата као средство обезбеђења кредита који су закључили тужилац и тужени. Иако је поступак првобитно био покренут по основу предлога за извршења на основу веродостојне исправе – менице, у даљем току поступка тужилац је преиначио тужбу тако што је тужбеним захтевом обухватио целокупан дуг по основу доспелог уговора о кредиту. Стога, предметна меница представља само средство обезбеђења, а правни основ за исплату дуга који тужилац потражује овом тужбу представља уговор о кредиту, који није оспорен у току поступка.

Неосновани су жалбени наводи да првостепени суд није правилно ценио садржину Уговора о преузимању дуга, који су дана 8.12.2009. године закључили тужени и ВВ и ББ, с обзиром да је првостепени суд у образложењу одлуке дао разлоге због којих није прихватио овај уговор, а које другостепени суд прихвата као своје. Одредбом члана 446 предвиђено је да се преузимање дуга врши уговором између дужника и преузимаоца, на који је пристао поверилац. О закљученом уговору повериоца може извести сваки од њих и поверилац њима може саопштити свој пристанак на преузимање дуга. Претпоставља се да је поверилац дао свој пристанак ако је без оградe примио неко испуњење од преузимаоца, које је овај учинио у своје име. Уговарачи, као и сваки од њих посебно, могу позвати повериоца да се у одређеном року изјасни да ли пристаје на преузимање дуга, па ако се поверилац у одређеном року не изјасни сматра се да није дао свој пристанак. Уговор о преузимању дуга има дејства уговора о преузимању испуњења за време док поверилац не буде дао свој пристанак на уговор о преузимању дуга, као и ако он одбије да дâ пристанак.

Да би Уговор о преузимању дуга био пуноважан, одредбом члана 446 став 1 ЗОО предвиђена је сагласност повериоца као обавезан елемент овог уговора. У току поступка тужени није доказао да је било ко од уговорача Уговора о преузимању дуга обавестио тужиоца о закључењу уговора, нити је доказао да је тужилац као поверилац на било који други начин дао свој пристанак, имајући у виду да је исти у току поступка оспорио да је икада био упознат са овим уговором, па је терет доказивања ове чињенице био на туженом. Поред тога, правилан је закључак првостепеног суда да тужени није доказао ни да је тужилац дао свој пристанак тако што је без оградe примио неко испуњење од преузимаоца. Тужени није до закључења припремног рочишта, нити је у току поступка вештаку економско – финансијке струке доставио било какав доказ да су ББ и ВВ вршили уплате тужиоцу на име дуга. Стога су неосновани жалбени наводи да је првостепени суд морао да цени да су постојале уплате након закључења уговора о преузимању дуга, јер није било могуће утврдити да су оне извршене од стране преузималаца дуга, нашта се судски вештак посебно изјаснио. Имајући у виду горе наведено, а супротно жалбеним наводима, тужени јесте пасивно легитимисан у овом спору, имајући у виду да закључен Уговор о преузимању дуга не производи правно дејство.

Како је првостепени суд правилно утврдио садржину писмених доказа који су приложени у овом предмету, као и садржину вештачења судског вештака економско – финансијске струке и из њих извео чињенично правни закључак којим су све битне чињенице за доношење одлуке у овом спору утврђене у целости. Правилна је и одлука којом је првостепени суд ставио ван снаге извођење доказа саслушањем туженог и сведока ББ и ВВ, јер њихови искази не би утицали на коначну одлуку у овом спору. Правилно је првостепени суд применио и правило о терету доказивања из члана 231 ЗПП приликом оцене навода и чињеница које је истакао тужени, с обзиром да исти није доказао да је тужилац дао сагласност на Уговор о преузимању дуга, нити да је без оградe прихватио уплате преузимаоца дуга као прећутну сагласност.

У том смислу, првостепени суд је правилно применио одредбу члана 8 ЗПП-а којим је прописано да суд по свом уверењу на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка, одлучује које чињенице ће узети као доказане. У току поступка, терет доказивања је на странци која тврди да има одређено право. Притом је законом установљено начело слободне оцене доказа које препушта суду савесну и брижљиву оцена доказа, при чему сходно одредби члана 229 ЗПП, суд одлучује које ће доказе извести ради утврђивања битних чињеница. Првостепени суд је у образложењу пресуде на јасан, логичан и прихватљив начин изнео садржину изведених доказа и правилно их оценио. Тужени је у току поступка морао да приложи доказе који би говорили у прилог навода у погледу сагласности тужиоца као повериоца на уговор о преузимању дуга. Како их није приложио, то су искази туженог као парничне странке и сведока ББ и ВВ сувишни јер исти не би могли бити потврдити напред наведено када са друге стране не постоје писани докази који, по мишљењу другостепеног суда, би били од круцијалног значаја за доказивање чињеница на које се тужени позива.

Приликом доношења другостепене одлуке, Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе тужене али је нашао да се истима не доводи у сумњу законитост и правилност одлуке и да нису од утицаја на другачију одлуку суда, с обзиром на напред утврђене одлучне чињенице и заузето правно становиште.

Одлучујући о трошковима поступка, првостепени суд је погрешно применио материјално право. Наиме, пуномоћник тужиоца је за рочиште одржано дана 1.12.2023. године тражио трошкове поступка као да је било одржано, што је првостепени суд и досудио, али из списка предмета произлази да је рочиште тог дана било одложено. Поред тога, првостепени суд је погрешно применио важећу Адвокатску тарифу, досудивши тужиоцу износ од 33.750,00 динара за свако одржано рочиште, уместо износа од 38.250,00 динара. Стога, би тужиоцу припали трошкови на име састава два образложена поднеска у износу од по 33.750,00 динара, на име приступа адвоката на четири одржана рочишта у износу од по 38.250,00 динара, на име приступа на шест одложених рочишта у износу од по 21.375,00, на име трошкова вештачења износ од 15.000,00 динара, на име трошкова извршења износ од 44.160,00 динара, као и на име таксе на првостепену пресуду од 67.515,00 динара, што би укупно износило 475.425,00 динара уместо досуђених 469.806,00 динара.

Међутим, како тужилац није изјавио жалбу против решења о трошковима,

сходно одредби члана 395 ЗПП другостепени суд не може да преиначи пресуду у овом делу на штету туженог који је једини изјавио жалбу. Стога, иако је жалба туженог у погледу решења о трошковима поступка садржана у ставу четвртог изреке ожалбене пресуда основана у смислу да је првостепени суд погрешно досудио накнаду за пет одржаних и пет одложених рочишта, уместо за четири одржана и шест одложених рочишта, због тога што је првостепени суд погрешно применио и важећу адвокатску тарифу у погледу накнаде за одржана рочишта, одлука о трошковима поступка је морала бити потврђена.

Из изнетих разлога, применом одредбе чланова 390 и 401 тачка 2 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...10/23 – други закон), одлучено је као у ставу првом изреке.

Имајући у виду да је тужени није успео успео у другостепеном поступку, то му не припада накнада трошкова другостепеног поступка. Поред тога, тужиоцу такође не припада накнада трошкова другостепеног поступка који се састоје од састава одговора на жалбу, имајући у виду да његово сачињавање није нужно и потребно, па самим тим се не ради о трошку који је био потребан ради вођења овог поступка. Стога је на основу чланова 150, 153, 154, 163 и 165 Закона о парничном поступку одлучено у ставу трећем изреке.

**Председник већа-судија
Јелена Стојилковић с.р**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић